

Sygn. akt II K 789/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Nalepa

Protokolant: st.sekr.sądowy Joanna Kotala

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniach 28 lutego 2017 roku i 12 kwietnia 2017 roku na rozprawie sprawy

M. K. (1)

s. M. i B. z domu Ź.

ur. (...) w P. (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 15 listopada 2015 r. w miejscowości B. (...), gm. R., woj. (...), około godz. 17:15 kierował pojazdem mechanicznym - motorowerem marki R. (...) nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 17:19 do stężenia 0,32 mg/l (alcosensor), o godz. 17:50 do stężenia 0,34 mg/l (alkometr) oraz o godz. 17:53 do stężenia 0,31 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio dwukrotnie skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w P. (...)akta nr VII K 65/09 i VII K 403/10 za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości,

tj. o czyn z art. 178a§4 kk

orzeka:

- oskarżonego M. K. (1) uznaje za winnego tego, że 15 listopada 2016 r. około 17:15 na drodze publicznej w miejscowości B. (...) pchał obok siebie i wskakiwał na siedzisko przejeżdżając odcinek około 5 m motorower marki R. (...) o nr rej. (...) zmierzając bezpośrednio do uruchomienia jego silnika i kierowania nim przy czym znajdował się wówczas w stanie nietrzeźwości prowadzącej do stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu o 17:19 na poziomie 0,32 mg/l i o 17:50 na poziomie 0,34 mg/l będąc uprzednio karany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokami Sadu Rejonowego w P. (...) w sprawach VII K 65/09 i VII K 403/10 i za tak opisany czyn wyczerpujący dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw z art. 178 a § 4 kk na podstawie art. 14 § 1 kk w zw z art. 178 a § 4 kk w zw z art. 37 a kk i art. 34 § 1 i § 1 a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne po 20 (dwadzieścia) godzin miesięcznie;
- na podstawie art. 42 § 2 i 3 kk uznając, że zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniony szczególnymi okolicznościami orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 (czterech) lat;
- na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka wobec oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych;

4. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych tytułem zwrotu wydatków zwalnia go od opłaty.

UZASADNIENIE

Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku.

Oskarżony M. K. (1) został skazany za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 13 § 2 kk w zw. z art. 178a § 4 kk polegający na tym, że 15 listopada 2016 r. około 17:15 na drodze publicznej w miejscowości B. (...) pchał obok siebie i wskakiwał na siedzisko przejeżdżając odcinek około 5 m motorower marki R. (...) o nr rej (...) zmierzając bezpośrednio do uruchomienia jego silnika i kierowania nim przy czym znajdował się wówczas w stanie nietrzeźwości prowadzącej do stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu o 17:19 na poziomie 0,32 mg/l i o 17:50 na poziomie 0,34 mg/l będąc uprzednio karany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokami Sadu Rejonowego w P. (...)w sprawach VII K 65/09 i VII K 403/10 który jest zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Rozstrzygnięcie o karze i środkach karnych.

Wymierzając karę sąd kierował się dyrektywami z art. 53 kk

Przy wyborze rodzaju i rozmiaru kary, jak również przy orzekaniu o rozmiarze środka karnego sąd uwzględnił specyficzny charakter przestępstw przeciwko bezpieczeństwu komunikacji do zbioru których należy występki z art. 178 a § 4 kk przypisany M. K.. Penalizując zachowania skatalogowane w Rozdziale XXI Kodeksu Karnego ustawodawca chciał przede wszystkim chronić dobro jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji uczestników ruchu drogowego rozumiane jako sprawne i bez jakichkolwiek szkód i zagrożeń poruszanie się po drogach przez uczestników ruchu. Dlatego też rozstrzygając o karze za występki z art. 178 a § 4 kk, choć ma on nieskutkowy charakter, nie można abstrahować od tego czy i w jakim stopniu zachowanie nietrzeźwego kierującego niosło ze sobą jakiegokolwiek realne zagrożenie dla bezpieczeństwa w komunikacji.

Na niekorzyść oskarżonego przyjęto to, że jest on sprawcą niepoprawnym, bowiem po raz trzeci, w stanie nietrzeźwości, tym razem - próbował prowadzić motorower, mimo uprzednich skazań za przestępstwa z art. 178a § 1 kk połączonych z orzeczeniem zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Bezdyskusyjnym jest to, że postawa oskarżonego jest świadectwem jego niepoprawności i lekceważenia norm prawnych oraz prawomocnych wyroków. Trzeba jednak uczciwie oddać oskarżonemu, iż od ostatniego skazania go za czyn z art. 178 a § 1 kk (sprawa VII K 403/10) upłynął długi okres ponad 6 lat w czasie którego przestrzegał zasady trzeźwości i respektował orzeczone zakazy prowadzenia pojazdów.

Jednakże, co należy z całą mocą podkreślić, choć przestępstwo przypisane oskarżonemu ma charakter formalny i nie zależy od wystąpienia skutku w postaci jak to ma miejsce np. w przypadku wypadku komunikacyjnego, przy ocenie społecznej szkodliwości czynu, w tym stopnia naruszenia zasady trzeźwości przez oskarżonego, należy uwzględnić także stopień zagrożenia jakie oskarżony stwarzał dla innych uczestników ruchu drogowego a ten jest pochodną stopnia intoksykacji alkoholowej organizmu kierującego, sposobem jazdy, okolicznościami czynu, czyli sytuacją drogową jaką zastał nietrzeźwy kierujący.

Stopień zagrożenia dla bezpieczeństwa ruchu jaki spowodował oskarżony można określić jako nieznaczny ocierający się o granicę znikomości, zwłaszcza jeśli porówna się go z najczęściej spotykaną w praktyce skazań za podobne czyny jazdą samochodem osobowym z włączonym silnikiem w terenie zabudowanym w granicach miast. Jest to zachowanie dużo bardziej niebezpieczne od tego jakie zaprezentował M. K.. Z niekwestionowanych ustaleń wynika, że czyn oskarżonego polegał na usiłowaniu prowadzenia motoroweru, sprowadzając się właściwie do pchania go z niewielką prędkością (5 -10 km/h) obok siebie i prób uruchomienia silnika na tzw. pych. Oskarżony osiągał prędkość wolno jadącego rowerzysty. Zamysł „odpalenia” pojazdu „spalił na panewce”, oskarżony nie zdołał uruchomić silnika i przejść w fazę jazdy z włączonym silnikiem, która była by z pewnością bardziej niebezpieczna dla innych użytkowników drogi z uwagi na osiąganą prędkość. Sprawca usiłował wprawić w ruch motorower, więc pojazd o stosunkowo niewielkiej

masie (większej niż rower, lecz nieporównywalnie mniejszej niż samochód osobowy). Wszystko odbywało się na bardzo krótkim odcinku drogi; z ustaleń poczynionych przez sąd wynika, że oskarżony na siedzisku zdołał utrzymać się przed „dystans” ok. 5 m. Droga, którą próbował jechać położona była na terenie wiejskim, należąc do kategorii mało uczęszczanych. W czasie zatrzymania M. K. przez patrol policyjny nie było na niej innych pojazdów czy też pieszych. Nieudane próby popychania motoroweru miały miejsce w godzinach wieczornych, kiedy natężenie ruchu było znikome. Ryzyko spowodowania kolizji czy najechania na inny pojazd lub osobę było w takich okolicznościach więc bliskie zeru, a ewentualne skutki nie mogły być znaczne.

Dodać wypada, że stężenie alkoholu we krwi oskarżonego, przekraczało ustawowy próg 0,25 mg/l od którego zaczyna się odpowiedzialność za przestępstwo z art. 178 a § 1 kk o wartość w granicach 0,06-0,09 mg/l. Oskarżony, choć nietrzeźwy nie był w stanie upojenia alkoholowego, będąc zdolnym w stopniu zbliżonym do osoby trzeźwej panować nad pchanym obok motorowerem. Inaczej należałoby ocenić społeczną szkodliwość jego wybryku, gdyby stan nietrzeźwości był znacznie wyższy.

Wobec powyższych okoliczności, sąd rejonowy stanął na stanowisku, iż skazanie oskarżonego na karę pozbawienia wolności, nawet w najniższym wymiarze, byłoby rozwiązaniem zbyt surowym, nieadekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości czynu w szczególności niemalże zerowego zagrożenia dla innych bezpieczeństwa w ruchu, stawiając na pierwszym miejscu jako probierz kary powrotność do przestępstwa, która ustąpić musi specyficznie przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Dlatego też sąd uznał, że karą spełniającą w zupełności cel wychowawczy i zapobiegawczy wobec skazanego a także zadania w zakresie kształtowania świadomości społecznej będzie kara ograniczenia wolności w wymiarze 3 miesięcy polegająca na wykonywaniu prac na cele społeczne.

Te same okoliczności uwzględniono orzekając obligatoryjny zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. To że oskarżony w stanie nieznacznej nietrzeźwości próbował uruchomić motorower na wiejskiej drodze nocną porą, przejeżdżając na siodle z rowerową prędkością niewielki odcinek, co powodowało niewielkie potencjalne zagrożenie dla bezpieczeństwa w komunikacji, przesądziło o przyjęciu, iż zaszedł wyjątkowy wypadek uzasadniony tymi właśnie okolicznościami. W efekcie zrezygnowano z orzeczenia dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, uznając iż 4 – ro letni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych będzie dla M. K. dostateczną odpłatą za naruszenie zasady trzeźwości w takich okolicznościach. Okres ten pozwoli wdrożyć oskarżonego do przestrzegania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

W przypadku przypisania oskarżonemu czynu z art. 178a § 4 kk, sąd obowiązany był orzec świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, kształtując je z uwagi na sytuację finansową oskarżonego na minimalnym poziomie 10.000 złotych, złotych (art. 43a § 2 kk).

Na podstawie art. 627 kpk obciążono oskarżonego, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wydatkami w kwocie 70 złotych, w tym tytułem ryczałtu za doręczenia w postępowaniu przygotowawczym i przed sądem I instancji w wysokości – łącznie 40 złotych oraz tytułem opłaty za wydanie karty karnej z Krajowego Rejestru Karnego w wysokości 30 złotych, natomiast z uwagi na jego trudną sytuację finansową, zwolniono go od ponoszenia opłaty (art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm).